

Temat: Parafia – czy coś dla mnie znaczy?

a) Cel dydaktyczny: Uświadomienie, że parafia jest jak drugi dom / Uczestnicy spotkania rozumieją, czym jest tajemnica Kościoła-wspólnoty i pragną żywo się w nią włączyć.

b) Cel wychowawczy: Czynne zaangażowanie się w życie parafii / Uczestnicy spotkania wiedzą, w jaki sposób tworzyć wspólnotę i wziąć za nią odpowiedzialność. Żywo włączają się w dzieła duszpasterskie oraz podejmują decyzję przynależności do konkretnej wspólnoty.

Pomoce: Pismo Święte, kartki A4, kilka długopisów/kredki

Treść

1. Wstęp - Modlitwa na rozpoczęcie spotkania

Animator rozpoczyna spotkanie od znaku krzyża, modlitwy do Pana Jezusa (znaną formułką lub własnymi słowami).

Panie Jezus Chryste, Ty powiedziałeś: „Gdzie dwaj albo trzej zebrani są w Imię moje, tam i Ja jestem”. Prosimy, bądź obecny wśród nas i ześlij na nas Swojego Ducha, aby nappełnił nasze serca i umysły Twoim światłem, abyśmy rozumieli wszystko, co Ty chcesz nam przekazać. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

2. Treść właściwa

I. Widzieć

Na początku chciałabym, żebyście odpowiedzieli mi na pytanie: Czym dla was jest parafia? Odpowiedź możecie wyrazić w dowolny sposób: narysować coś, napisać, zrobić wydzierankę – forma dowolna.

[Animator rozdaje kartki A4, dowolną ilość i daje czas na pracę w grupie. Po zakończeniu pracy zadaje pytanie:]

- Czym zatem jest dla was parafia? [Każda grupa prezentuje swoją pracę]

Dziękuję za wasze prace.

Wiele przedstawiliście treści o parafii, ale pozostaje pewien niedosyt, że zbyt mało znaczy ona w waszym życiu. Dlatego chciałabym podczas tego spotkania podjąć głębszą refleksję dotyczącą pytania: Czym jest dla was parafia?

II. Osądzić

Animator zapoznaje uczestników z metodą, którą młodzi będą pracować, a następnie wprowadza w temat, przedstawiając jego krótką syntezę:

Każdy z nas wie, że Kościół jest miejscem, w którym człowiek się wychowuje na dobrego chrześcijanina i „dorasta” do zbawienia. W pewnym sensie Kościół staje się dla każdego z nas drugim domem, środowiskiem w którym młody człowiek wypracowuje sobie wartości, uczy się właściwych postaw, znajduje grupę ludzi, których łączą te same cele, pragnienia, potrzeby. Jest też miejscem, gdzie w pewnym momencie otrzymuje się odpowiedzialność – jeśli tylko ktoś pragnie podjąć służbę na rzecz innych. To, co wyjątkowe w tej wspólnoty to fakt, że jest ona żywa, i że to życie czerpie od Jezusa Chrystusa, który w Kościele jest nieustannie obecny. Mamy więc za zadanie uświadomić sobie, że jedną z konsekwencji wyboru Jezusa na swojego Zbawiciela jest właśnie świadome włączenie się we wspólnotę Kościoła (np., w konkretne grupy formacyjne, czy zadania, które przed nami stawia sam Jezus) oraz czerpanie z życia sakramentalnego. To czyni nas uczestnikami wspólnoty wierzących, jaką jest Kościół. Aby zgłębić ten temat rozważymy dziś Rz 12, 3-21, by w świetle słów Apostołów jeszcze bardziej odkryć Kościół będący miejscem wzrostu w Chrystusie dla zbudowania całej wspólnoty.

Po wprowadzeniu Animator prosi uczestników o otwarcie Pisma Świętego lub rozdaje wcześniej przygotowane kartki z tekstami biblijnymi.

Stosunek do współbraci

Mocą bowiem łaski, jaka została mi dana, mówię każdemu z was: Niech nikt nie ma o sobie wyższego mniemania, niż należy, lecz niech sędzi o sobie trzeźwo – według miary, jaką Bóg każdemu w wierze wyznaczył. Jak bowiem w jednym ciele mamy wiele członków, a nie wszystkie członki spełniają tę samą czynność – podobnie wszyscy razem tworzymy jedno ciało w Chrystusie, a każdy z osobna jesteśmy nawzajem dla siebie członkami. Mamy zaś według udzielonej nam łaski różne dary: bądź dar proroctwa – [aby go stosować] zgodnie z wiarą; bądź to urząd diakona – dla wykonywania czynności diakońskich; bądź urząd nauczyciela – dla wypełniania czynności nauczycielskich; bądź dar upominania – dla karcenia. Kto zajmuje się rozdawaniem, [niech to czyni] ze szczodroblivością; kto jest przełożonym, [niech działa] z gorliwością; kto pełni uczynki miłosierdzia, [niech to czyni] ochoczo. Miłość niech będzie bez obłudy. Miejcie wstręt do złego, podążajcie za dobrem. W miłości braterskiej nawzajem bądźcie sobie życzliwi. W okazywaniu czci jedni drugim wyprzedzajcie. Nie opuszczajcie się w gorliwości. Bądźcie płomiennego ducha. Pełnijcie służbę Panu. Weselcie się nadzieją. W ucisku bądźcie cierpliwi, w modlitwie – wytrwali. Zarządzajcie potrzebom świętych. Przestrzegajcie gościnności. Błogosławcie tych, którzy was prześladowają. Błogosławcie, a nie złorzeczcie. Weselcie się z tymi, którzy się weselą, płaczcie z tymi, którzy płaczą. Bądźcie między sobą jednomyślni. Nie gońcie za wielkością, lecz niech was pociąga to, co pokorne. Nie uważajcie sami siebie za mądrych. Nikomu złem za zło nie odpłacajcie. Starajcie się dobrze czynić wszystkim ludziom. Jeżeli to jest możliwe, o ile to od was zależy, żyjcie w zgodzie ze wszystkimi ludźmi. Umiłowani, nie wymierzajcie sami sobie sprawiedliwości, lecz pozostawcie to pomście [Bożej]. Napisano bowiem: Do Mnie należy pomsta, Ja wymierzę zapłatę – mówi Pan – ale: Jeżeli nieprzyjaciół twój cierpi głód – nakarm go. Jeżeli pragnie – napój go. Tak bowiem czyniąc, węgle żarzące zgromadzisz nad jego głową. Nie daj się zwyciężyć złu, ale zło dobrem zwyciężaj. (Rz 12, 3-21)

W tej części spotkania następuje czas na indywidualne studium tekstu. Uczestnicy spotkania w swoich rozważaniach mają zobaczyć na czym polega życie we wspólnocie i jakie postawy kierują ludźmi, którzy wybrali Jezusa jako swojego Pana. (czas pracy ok. 15 min.).

- W jaki sposób każdy z nas może odpowiedzieć na wezwanie do bycia we wspólnocie? Co może dla niej zrobić? (Uczestniczyć w spotkaniach formacyjnych, np. RAM, uczęszczać na organizacje parafialne, np. schola. Będąc członkiem grup parafialnych czynnie angażować się w życie parafii, np. przygotować ołtarz na Boże Ciało, posprzątać kościół przed świętami lub odpustem.)

- Na czym opierają się twoje relacje we wspólnocie? Jaka jest twoja hierarchia? (Uczestnicy odpowiadają na pytania, przedstawiając swoje opinie.)

- Co możesz dać wspólnocie? Jakie masz dary i jak chcesz nimi służyć wobec innych? (Warto wykorzystać swoje talenty, aby lepiej zaangażować się w życie parafii, np. grać na instrumencie podczas spotkań formacyjnych, śpiewać w scholi. Na drugie pytanie odpowiadają uczestnicy.)

- Czy i w jaki sposób postrzegasz Kościół jako wspólnotę zgromadzoną wokół Jezusa Chrystusa? (Uczestnicy odpowiadają na pytania, przedstawiając swoje opinie.)

- W jaki sposób we wspólnocie i wobec wspólnoty możesz wyznawać i pogłębiać swoją wiarę? (We wspólnocie łatwiej odnaleźć i poznać Jezusa, jednak wymaga to zaangażowania zainteresowanego. Wartościowe są wspólne przygotowanie adoracji Najświętszego Sakramentu i modlitwa podczas niej, a także częste rozważanie <nie tylko słuchanie> Słowa Bożego.)

Podsumowanie animatora:

„Bycie” w Kościele nie jest nudne. „Być” w Kościele nie oznacza również „być” samotnym. Wręcz przeciwnie. Całe swoje powołanie do bycia Dzieckiem Boga łatwiej i piękniej przeżywa się wraz z innymi w

Kościele. Mamy bowiem pewność, że właśnie ta wspólnota (jak żadna inna) została ustanowiona przez Jezusa Chrystusa - Tego, który JEST w niej obecny, który daje swoje błogosławieństwo i łaski potrzebne dla każdego, kto pragnie w ten sposób wzrastać i dostąpić zbawienia. Naszą odpowiedzią powinna jedynie stać się otwartość wobec darów i charyzmatów, którymi w Kościele jesteśmy obdarzani i wobec siebie nawzajem – aby wzajemnie się umacniać, wspierać i prowadzić na tej drodze, do której razem zostaliśmy zaproszeni przez Boga. To dar, którego nie możemy zmarnować. I pewne zadanie przed którym zostaliśmy postawieni i które przyjęliśmy. Nie możemy tego zepsuć, ani się wycofać. Możemy jedynie odważnie kroczyć. Po prostu „być” w Kościele.

III. Działać

 Bez wspólnoty jesteśmy zdani tylko na siebie, a zatem trudniej jest nam wiernie trwać przy Bogu. Możemy to przedstawić na dwa sposoby.

1) Potrzebuję do tego dwie chętne osoby. *[Animator wybiera dwie osoby i jednej z nich zasłania oczy chustką/opaską. Druga osobą prowadzi pierwszą tak, aby nic się jej nie stało, aby bezpiecznie przeszła pomiędzy innymi uczestnikami.]*

2) Teraz poproszę jednego ochotnika. *[Animator wręcza mu jedną kredkę, aby ten ją złamał.]* Na tym przykładzie widzimy, że będąc samemu łatwo jest nas złamać. Szatanowi łatwiej jest odciągnąć nas od Boga, kiedy działamy sami. *[Następnie animator daje ochotnikowi garść kredek i ponownie prosi o ich złamanie.]* Teraz widzimy, że będąc we wspólnocie ciężko jest nas złamać, czyli oddalić od Boga. Dlatego wspólnota jest bardzo ważna w życiu każdego człowieka, a pierwszą wspólnotą po rodzinie jest właśnie parafia. Nie możemy o niej zapominać, bo jest naszym drugim domem – Domem Dzieci Bożych. Tam również przyjmujemy Chrystusa do naszego życia, poczynawszy na sakramencie chrztu św. Warto modlić się za wszystkich, którzy zapomnieli o rodzinnej parafii, wspólnocie opuścili je i oddalili się od Boga.

3. Hasło spotkania

„Gdzie dwaj albo trzej zebrani są w Imię moje, tam i Ja jestem”

4. Piosenka spotkania

„Jesteśmy jednym ciałem”

 Jesteśmy jednym ciałem w Chrystusie,
Chociaż tak wielu nas jest. (2x)
Jezus jedną wiarę daje nam
I w niej łączy wszystkich nas.
Jedną nadzieję daje nam Jedyńy Ojca Syn.

5. Zadanie apostoelskie

Pomodlę się za moją parafię, za wszystkich, którzy oddalili się od Boga i opuścili swoje parafie, a także bardziej zaangażuję się w życie parafii (np. pomogę przy sprzątaniu przed uroczystościami lub świętami).

6. Modlitwa na zakończenie

 Panie Jezu, dziękujemy Ci za światło Ducha Świętego. Prosimy Cię, abyśmy nauczyli się dostrzegać Ciebie w drugim człowieku. Bądź zawsze wśród nas i otaczaj nas swoją opieką. Maryjo, bądź zawsze z nami w naszych trudnych chwilach i nigdy nas nie opuszczaj, gdy zbłądzimy. Pod Twoją obronę...